

דבר

הטיליגוט

שבוע שעבר רבתי עם אמא שלי. אמרתי לה — אמא אני רוצה לצאת קצת. אבל היא לא הסכימה. מה איתך? צעקה עלי. אתה מטורף? אתה עוד קטן, ולא יוצא לשום מקום עד שאני לא מרשה לך. חמורה אחת. לא נותנת לי לצאת. מתי תרשי? המשכתי לנדנד. כי לא היה לי מה לעשות. איזה שאלות אתה שואל התפלצת היא. מה יש לך אתה. די? גמרנו? תפסת את הפרויקט? אתה אדוני, לא יוצא לשום מקום עד אמצע הקיץ!

אעזובי? אמרתי לה. עד אמצע הקיץ את אומרת! דווקא את תראי שכשתישני, ולא תשמרי עלי. אני יצא לך לאן שאני רוצה ואפילו לא תדעי. בכלל לא התכוונתי למה שאמרתי. אבל אמא שלי דווקא כן. מייד לקחה אותי לבית-החולים. קבעה לי סוגים על כל החלונות, ועכשיו אני סגור כמו בתיק אוכל. מתנדנד. מיס כן. ועצוב נורא. מה זה? כבר אין אמונה בבן-אדם?

האיש אומר מישפט סתמי — ופיתאום הוא מוצא עצמו במרכזה של חוריה גר עילה. פעם ראשונה בחיים שלי שהייתי בבית-החולים. אני בכלל לא רוצה להיזכר בכל הנאחסים שקפצו מהסטאלגים במיבטא רוסית, ונקראים „אחות רחמנייה“ לשווא. ושנה אני לא רוצה לראות מול העיניים אף דוס, אחת אני חונק אותה. חצי שבוע חנה אחד מאלה לאמא שלי על הראש, בחוסר בושה והתחשבות. על הבר קר היה מופיע גלגל זוי החמה מפרוה בדלת. תופס פרוציה ליד זוגתו המשובסת. ניתקע עם ניתוח הנפסלן עשרים ס"מ מאמא שלי, ולא זו.

יאללה, תגיד לי לוצאת, הייתי מסית את אמא שלי. אבל לה, לא נעים לה. אשתו נתנה לה פעם בננה, ואי אפשר יותר להחר זיר את הגלגל החורנית. אז את יכולה להגיד לו משהו עדין, העיקר שיצא — הייתי מנסה שיטות. אבל אמא שלי ידעה, שאם היא פותחת את הפה, שום דבר עדין כבר לא יצא לה משם.

רק מדי פעם, כאשר היתה מתבשלת מתחת לשמיכות, ורותחת מזעם על כותונת הכפיה בעלת המחשופים הבלתי שיגרתיים, המאלצים אותה להסתתר עד צוואר בגלל הגאד הפרמננטי ההוא — היתה עוברת במוחה מחשבה פראית. שבמקום להסתר — אז לקום לגמרי, ועם מבט מטורף בעיניים לחשוף לליימך שני ציצי מבהי-לים, שייחנק ויברח. אבל מה — אמא שלי תמיד חזקה בתיכוננים. הביצועים אצ-

פטנטים

האיש. החשפנות והשיניים

מרעיד כוויברטור, רוטט בריגושים עצורים — אך לא מוותר. במאוזונים פראי פסאודו-אובייקטיבי, התעקש לספר על אהבתו הניכזת, שינוי הצהובות מדי, אוניו הבולטות מדי, מיצחו המקריה, וחזונו הנשיית. צריך לברר מה עולל הבחור לעצמו — שכה נורא הוא נוקם חזרה.

שיהיה ברור — אני לא הולכת לבצע פה סלטה מורטלה אל מעמקי כוס התה התרבותית של הקלושמרל שלנו — שבה היכה סיפור האלמוות של הנ"ל גלים כה גבוהים. אני מתייחסת אך ורק אל הופעתו הבלתי נישכחת של האיש, שבה הכרנו נוכח פני האומה ששינוי צהובות מדי, בין כל שאר השגותיו על עמו, ובכן, בחיבה עזה לבחור, ולכל שאר האנו-שות המדמה כי לשיניה גוון חמניה עשיר:

כבר הרבה זמן משוקות בארץ צלחיות חרסניה קטנות מיובאות מצרפת, מלאות מין מישחה רפואית מלבינה-עלי-אמת, זה במקום מישחת שיניים רגילה, אלא טיפול משלים, אס.א.א. למעשנים, ולאוכלי ארטישוקים טריים. לעסק קוראים DETARTRINE, וזה נמכר אצל הסוכן אלון ברוק, צורכי רופאי שיניים, רח' גור 2, פינת פרישמן 67, טל. 229749, ת"א. עם מישחה זאת מבצעים הרופאים ניקוי אבן.

המישחה נמכרת באריות שלוש צלחיות, פעם אחרונה, במאה עשרים לירות, כולל מ.ע.מ. כל השלוש, לוקחים קצת מהעסק הזה על מיברשת השיניים, בלי מים, משפשפים הרבה, ביחוד על מירבצי הניקוטין, צ'פצ'פים צ'פצ'פים נגיד בערך פעמיים בשבוע, ואחר כך עוברים לפעם בשבועיים, או לפי הצור-רך. שוטפים בהרבה מים, הולכים לבן-הזוג, מחייכים לו ממול, והלה נזקק מייד למישקפי סינור. באחריות.

מלבין השיניים הסופי
מגלה גוונים היסטוריים — באחריות

רגע חושבים

הליכות קיצוץ אגוזים

לא נודע במיטבה, העסק הזה פוטר את התלות בחנות הסונח, ומאפשר לאחסן אגוזים טריים שלמים מקולפים במגירה ה-תחתונה של המקרר (רק במקרר, כיוון שאחרת, שומנם מתעפש, והם מקבלים טעם מריר לא נעים). הדגם המצולם היה

מזמן חשבתי להמליץ על הפטנט הבר-תי, המורכב מצינצנת, מיכסה מתברג, וצלב להבים הנעים בעזרת קפיץ, ומקצצים אגוזים. יצרניו ממליצים עליו גם לקיצוץ בצל, אבל חוץ מאשר את כל המין, אין הוא מוציא דבר מהבצל. כדאי ליעד מכשיר זה לקיצוץ אגוזים בלבד, ולהפסיק לעשות זאת על קרש העץ, המפור אותם למרחקים

„אתה יודע מה, מיישה?“ גועה אחד באוזני חברי, „אשתי זאת המכוערת הכי גדולה בעולם.“ בוכים שניהם כמה דקות לכבוד האשה המכוערת. לפתע מתעשת השני, „מה אתה יודע“, הוא סח בין יבבה ליבבה, „שלי, מכוערת עוד יותר! אוי אלוהים, כמה היא מכוערת!“ הוא נוער בייסורים.

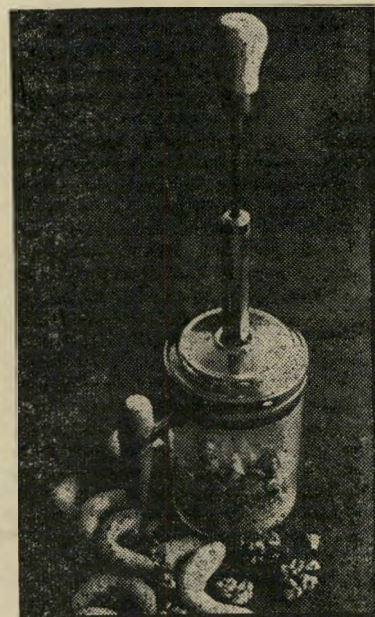
כיוון שאין להם בין כה זכה מה לעשות, יוצאים הרעים נתמכים איש בצוואר חברו, לבדוק את העניין. הולכים הולכים הולכים, מגיעים לביתו של הראשון.

„אתה רואה את זאת המכוערת בין כל השכונות? זאת אשתי!“ צהל הראשון, השני מסתכל, מסתכל, מתפעל, מגיד ראש ומודה: „באמת מכוערת האשה שלך, אמה מה, בוא תראה את שלי.“

הולכים הולכים הולכים, מגיעים מתחת לבלקון של השני, מסתכלים למעלה — הרבה מדרגות לעלות. לא כדאי, „מריי-מה!!!“ הוא צועק מלמטה, „מריימה!!!“ מירכתי הבית, עונה לו המריימה למודת הנסיון — „לשים השק על הפנים?“ „לא“ עונה לה מוישה, „אני לא צריך אצלך עכשיו, אני רוצה רק להראות אותך.“

רציחות קטנות

מה, באמת את כותבת את כל המדור לבד?
תנידי, ואף אחד לא משכתב לך?
את גם יודעת לבשל את מה שאת כותבת?
כשדוברתי איתך פעם, בכלל לא חשבתי שאת ככה.
מה, את עושה את זה!! את!! את!!
אני ליפות לא מאמין.
מי נותן לך רעיונות?
מי נותן לך נושאים?
מי?
מה?
געולוד!!!

מקצצת הפטנט

בתנאי שמושל לא עולה על העניין

הוא פליט מצ'כוסלובקיה, ועובד שיגעון כבר ארבעים שנה, מה שאי אפשר לומר על הדגמים המודרניים הנמכרים בארץ, הנשברים בכפתור הלחיצה העליון שלהם. יש אומנם ברירה, והיא לקצץ בלי התלהבות יתרה, קשה, אבל לא בלתי אפשרי. העסק הזה יעיל יופי, אפשר לקצץ גם, ואפשר לקצץ דק דק, תלוי בסבי-לות. מאכסנים תדיר בבית שלוש מאות גרם אגוזים, ולדי זה, הרי זה כל הפטנט, את המקצצת המלאה הזו, כך אין צורך לרחוץ את העסק, והוא תמיד מוכן לשי-מוש בוק. כיוון שאין צורך לרחוץ זאת, לא כואב הלב להשתמש בזה, ממש בכל דקה שרוצים, מי שיארגן את הסיפור הזה — ובצורה הזו — בביתו, ימצא שזה יעיל לאין ערוך, בתנאי כמובן, שמושל לא מצא את מחסן הסתר, והחליט ששינוי חן מקצצת לא פחות טובה, מזו המומלצת.

הו ולנטינו - ולנטינו

אוללה! ולצהוב הזה רצייתי להכניס את הלשון שלי!!!